

Zbořený most.

V poslední přednášce jsem mluvil o **onom** mostu, který chybí valné části dnešního ženství bílé rasy, a který činí ženu teprve tím, čím je.

Je bolestno pohleděti, jakou horlivou činnost vyvíjí pozemský člověk ve svém sestupu a tím také úpadku v domněni, že kráčí vzhůru.

Pozemský člověk! Na jeho jméně lpí hořká příchut' pro všechno, co ve stvoření žije podle vůle Boží. Zdá se, že by pro člověka bylo mnohem lépe, kdyby jeho jméno nebylo již vyslovováno, neboť při každém vyslovení tohoto jména zavane okamžitě celým stvořením nelibost a nechuť, která tíživě doléhá na pozemské lidstvo. Tato nelibost, tato nechuť jest živou obžalobou, která se současně formuje a musí se nepřátelsky postavit proti celému pozemskému lidstvu.

Tak se dnes pozemský člověk stal svým falešným působením, které se v tomto stvoření projevuje rušivě a trvale škodlivě, nakonec opovrhovaným. Opovrhovaným pro svoje směšné chtění vědět všechno lépe. Svě vyřazení tvrdošíjně si vynutil, učiniv se neschopným pokorně a prostě **přijímati** Boží milosti.

Chtěl se rovnati Stvořiteli, chtěl být dokonalým, chtěl donutit působení Všemohoucího, aby se úplně podřídilo jeho pozemské vůli.

Není slova, které by mohlo takovou domýšlivou rozpínavost v její bezmezní hlouposti správně označit. Zamyslete se jen sami nad tímto takřka neuvěřitelným počínáním. Představte si pozemského člověka, jak usiluje státi se důležitým v dosud neznámém mu soukolí tohoto zázračného díla Božího stvoření, jak je chce řídit, místo co by se mu jako jeho malá část ochotně podřídil ... pak nebudete sami věděti, máte-li se smát či plakat!

Ropucha, stojící před vysokou skalou a poroučející, aby skála před jejími kroky uhnula, nepůsobí zdaleka tak směšně, jako dnešní člověk ve svém velikášství vůči svému Stvořiteli.

Tato představa musí vzbudit odpor v každém lidském duchu, který se v soudu nyní probudí. V konečném poznání světlé Pravdy zmocní se ho hrůza, strach a zděšení; neboť uvidí před sebou všechno **tak**, jak to skutečně již dávno bylo, i když on to dosud tímto způsobem neviděl. Pln hanby chtěl by pak utéci až na konec světa.

A závoj, který všechno halí, bude nyní stržen, jeho šedivé cáry budou rozehnány. Paprsek Světla bude pak moci zcela proniknout do duší, zmučených hlubokou lítostí, jež v nově probuzené pokoře budou ochotny skloniti se před svým Pánem a Bohem. Nemohly Ho již poznati ve zmatku, zaviněném k zemi připoutaným rozumem, který směl po všechnen ten čas neomezeně vládnout.

Avšak dříve než můžete být od toho osvobozeni, musíte důkladně **na sobě a v sobě** prožít hnus nad konáním a myšlením pozemských lidí. Musíte jej **tak** vychutnat, jak jej vždy pozemské lidstvo nechávalo prožívat svou světlu nepřátelskou špatností

všem vyslancům Světla. Jinak nedojdete vykoupení.

Je to to jediné oprostující zvrtné působení vaší viny vůči vyslancům Světla, jež musíte nyní sami prožít, poněvadž vám nemůže být jinak odpuštěno.

Co nevidět se ocitnete v tomto prožití a čím dříve se vás dotkne, tím snazší to bude pro vás. Kéž by vám zároveň proklestilo cestu ke světlým výšinám!

A opětně musí to být žena, která **nejdříve** pocítí onu hanbu, poněvadž její úpadek ji nyní k těmto věcem donutil. Ona sama se lehkomyšlně postavila na stupeň, který jí nyní zhrublé mužství nutí pod nohy. Pozemští muži vzplanou hněvem a opovržením, pohlízejíce z vysoka na všechny ženy, které nejsou již schopny dáti jim **to**, k čemu byly Stvořitelem vyvoleny a čeho muž tak nutně ke své činnosti potřebuje.

Je to **sebeúcta**, která každého opravdového muže činí teprve mužem. Sebeúcta, nikoliv domýšlivost! Sebeúctu může však muž pocítiti teprve při pohledu na ženskou důstojnost, již ochraňuje a která mu dává a uchovává úctu před sebou samým!

To je to veliké, dosud nevyslovené tajemství mezi ženou a mužem, které je schopno podnítit ho k velikým, čistým činům na zemi, které všechno myšlení očistně prožhaví a rozprostře tak nad celým pozemským bytím svatou zář vznešené touhy po Světle. A toto vše bylo muži odňato ženou, která směšnou ješitností pozemského rozumu rychle podlehla vábení Lucifera. V probuzeném poznání této veliké viny bude nyní muž pohlížet na ženu jen jako na **takovou**, jakou se svojí svévolí skutečně musela stát.

Ale tato bolestná hanba jest znovu velikou pomocí **těm** pozemským duším, jež se pod spravedlivými údery soudu ještě probudí a poznají, jak nesmírně oloupily muže svojí falešnou ješitností. Napnou všechny síly, aby získaly zpět důstojnost, již pozbyly a již samy odhodily jako bezcenný brak, který jim překážel na cestě, kterou si samy zvolily.

A tomuto chtění dostane se nyní té nejsilnější opory v proudech Boží čistoty, které jsou o slavnosti Čisté Lilie vysílány ku pomoci všemu pozemskému ženství. Ženství, jež se skutečně namáhá pozvednouti se vzhůru celou svou silou, jež mu dosud zbyla, aby konečně radostně splnilo ve stvoření všesvatou vůli Boží.

Ačkoliv znáte moji poslední přednášku, přece vám není úplně jasná tíha škodlivých následků, jež musela dopadnout na všechno lidstvo země, jakmile větší část pozemského ženství svým falešným konáním začala horlivě bořit mosty, spojující je se světelnými proudy.

Stonásobné jsou tyto škodlivé následky, které v různých podobách působí na všechny strany. Potřebujete se jen vřaditi do chodu nevyhnutelného, zákonům stvoření odpovídajícího působení. Poznání nebude pak již těžké.

Zamyslete se ještě jednou nad prostým průběhem, který probíhá přesně podle zákona:

Jakmile žena učinila ve svém myšlení a konání pokus pomužštití se, tu se hned toto chtění přiměřeně projevilo. Nejdříve ve všem, kde byla úzce spjata s bytostným, dále pak v jemnohmotnosti a po určitém čase i v jemnější hrubohmotnosti.

Následek toho jest, že pokusy o pozitivní působení pozemské ženy, odporující jejímu pravému úkolu, zatlačily všechny jemnější součástky jejího ženského druhu jako pasivní, až se konečně od ní uvolnily. Nepoužíváním ztrácely postupně na síle a z téhož důvodu byly ženě odejmuty.

Tím byl stržen most, který pozemskou ženu jejím pasivním druhem uschopňoval přijímat vyšší záření a zprostředkovávat je hrubší hmotnosti, v níž je svým tělem určitou silou zakotvena.

To je také **onen** most, jehož potřebuje duše k pozemskému vtělení do hrubohmotného těla. Chybí-li, tu pak znemožňuje každé duši vstup do budoucího těla, neboť duše sama nemůže překročiti propast, jež tím musela vzniknout.

Je-li tento most stržen jen částečně, což závisí na druhu a síle chtěného pomužštění činnosti ženy, tedy se duše mohou přesto vtělit. Ovšem jsou to duše stejného druhu, tedy ani mužské, ani ženské, slovem nepěkné, které tvoří neharmonickou směs. U takových duší projeví se později různé neukojitelné touhy a cítí se ve svém pozemském bytí trvale nepochopeny a tak žijí jak sobě tak i svému okolí v neustálém neklidu a nespokojenosti.

Pro takové duše jakož i pro jejich pozdější pozemské okolí bylo by daleko lépe, kdyby nebyly nalezly příležitosti ke vtělení. Hromadí si na sebe jen vinu a nikdy ničeho neodčiní, jelikož ve skutečnosti nepatří na tuto zemi.

Příležitost a možnost k podobným vtělením, jež nejsou stvořením, tedy vůlí Boží žádoucí, poskytují jen takové ženy, které svou náladovostí, svou směšnou ješitností, ba i zneuctívající

snahou vyrovnati se mužům, přiklání se k pomužštění, lhostejno jakého je to druhu.

Něžné, **skutečně ženské** duše nikdy se nevtělí pomocí takové neženské ženy. Poněvadž se toto pokřivení stále více rozšiřovalo a přitahovalo vždy nové duše, které nemohly býti ani ženou, ani mužem, šíříce tak kolem sebe jen nezdravotu a nesoulad, bylo ženské pohlaví na zemi postupně dokonale otráveno.

Naštěstí moudré zákony stvoření samy vytyčily i v těchto věcech ostrou hranici; takovým násilným a falešným porušením zákona vznikají těžké nebo předčasné porody, rodí se nervosní děti rozervaných citů a konečně, po určitém čase nastává i neplodnost, takže národ, který připustí, aby jeho ženství usilovalo o pomužštění, jež je pro ženy nevhodné, je odsouzen k pozvolnému vymírání.

To se ovšem nestane z dneška na zítřek, aby to bylo právě žijícím lidem ostře nápadné, nýbrž i toto dění musí jíti cestou vývoje. I když pomalu, přece jistě! Aby národ byl vyveden z úpadku k ozdravení a zachráněn před úplným vymřením, je nutno vyhladit dříve několik generací, než mohou býti zadrženy nebo napraveny následky tak pronikavého zločinu žen.

Tam, kde velikost a síla obou ramen kříže stvoření nemůže se zachvívati v dokonalém souzvuku a čistotě, tedy kde pozitivní mužské a negativní ženské není stejně silné, nýbrž zkřivené a tím je pokřiven i rovnoramenný kříž, následuje v důsledku nepošinutelnosti zákona úpadek a konečný zánik, aniž by se tím stvoření nějak osvobodilo od podobných nesmyslností.

Žádný národ nemůže proto stoupati vzhůru a nemůže být šťasten, nemá-li pravých, nezkřivených žen. Žen, jichž pouhým následováním mohou a musí se vyvinouti i praví mužové.

Je tisícero věcí, které tímto způsobem zkazily pravou ženskost. Proto se i všechny následky jeví ve svých škodlivých účincích úplně různě, více nebo méně ostře. Ale ukáží se vždycky, na každý způsob!

Nechci zde hovořit jak ženy lehkomyšlně napodobují špatné mužské návyky, k nimž v první řadě patří kouření; neboť to je epidemie sama pro sebe, která je zločinem na lidstvu, jehož si člověk skoro ani neodváží domyslet.

Při bližším poznání zákonů stvoření velmi brzy zmizí ona ničím neomluvitelná a bezmyšlenkovitá sobeckost kuřáků, kteří i v přírodě holdují své vášni, otravující tak každému dar Boží, to jest svěží vzduch, který má být přístupen všem tvorům, zejména musí-li zjistit, že tento nemrav je pařeníštěm mnoha nemocí, pod kterouž metlou nynější lidstvo úpí.

I když přejdeme samotné kouření, tu vdechování tabákového kouře nemluvňaty a dětmi brzdí normální vývoj četných orgánů, zejména utužení a zesílení jater, které mají pro každého člověka zvláštní důležitost, poněvadž při **správné** a zdravé činnosti mohou snadno zameziti onemocnění rakovinou, jako nejjistější a nejlepší prostředek k potírání této nákazy.

Dnešní žena si ve většině případů zvolila nesprávnou cestu. Její úsilí směřuje k neženskosti, ať je to ve sportu, ve výstřelcích nebo zábavách, nejčastěji účasti na **pozitivním okruhu činnosti**, která přísluší mužům a musí jim zůstat, má-li nastati

skutečný vzestup a mír.

Tím se již všechno na zemi posunulo ze základů a vyšlo z rovnováhy. I neustále vzrůstající spory, jakož i neúspěchy odvozují se jen ze svévolného **pomísení** pozitivního a negativního působení pozemských lidí; neboť stvoření klade podmínku, aby toto působení zůstalo **čisté**. Následkem takto vynucených zmatků musí být pak úpadek a zánik.

A přece jste, lidé, tak bláhoví, že se nechcete naučit znát prostotu Božích zákonů, které jsou svou bezpodmínečnou důsledností tak lehce poznatelný.

Znáte sice moudrá přísloví a rádi je opakuje. Již jen jediná věta poví vám mnoho: malé příčiny, velké následky! A přece se jí neřídíte! Při všem, co se kolem vás děje, co vás ohrožuje, skličuje a tísní nemyslíte na to, abyste nejdříve hledali malé příčiny a těmto se vyhnuli, aby nemohly vzniknout velké následky.

To je vám příliš prosté! Chcete raději přijíti na kloub těžkým následkům – možno-li s velikým povykem – aby váš čin byl plně zhodnocen a přinesl vám pozemskou slávu!

Ale tak nikdy nezvítězíte, i když jste přesvědčeni, že jste k tomu dokonale vyzbrojeni, neuráčí-li se vám hledati ve vši prostotě **příčiny**, abyste vyhnutím se jim provždy zamezili i těžkým následkům. A těchto příčin nenajdete, nenaučíte-li se pokorně poznávati Boží milost, jež vám dává ve stvoření vše, co vás může ochránit před každou strastí.

Dokud vám chybí pokora k vděčnému přijímání Božích milostí, dotud zůstanete zamotáni ve svém falešném konání a

myšlení až k poslednímu pádu, který musí skončit věčným zatracením. A tato poslední chvíle je před vámi! Jednou nohou stojíte již nad propastí. Příštím krokem zřítíte se do bezedné hlubiny.

Rozvažte si to dobře! Vzchopte se a ustupte zpět! Odhod'te nudné, beztvárné a chladné pozemské bytí, jemuž jste až dosud dávali přednost. Buďte konečně **takovými** lidmi, jaké Boží vůle chce v budoucnu ve stvoření ještě mít! Bojujte **o sebe sama**, neboť Bůh, který vám v tomto stvoření milostivě poskytl splnění vaší touhy po vědomém bytí, vás nepotřebuje! Toho buďte vždy pamětlivi, děkující mu každým vydechnutím, které vám jeho nevýslovná láska umožnila!

Amen.